

**Poltergeist obstaja.
Res OBSTAJA...
sama sem moralta ugotoviti na grozljiv način.**

Začelo se je nekega dne leta 1985, ko je moj mož predlagal, da njegov poslovni sestanek v Renu (zvezna država Nevada) združimo s kratkim družinskim dopustom. Če me spomin ne vara, smo odpotovali nekje sredi septembra. Izlet se je že začel "s stilom"...

Še nikoli nisem bila v Nevadi in moram priznati, da me okolica ni prav nič navdušila. Prav tako se je tudi nadaljevalo. Ker sem vedela, da je hotel, v katerem bomo preživel dopust, velik in ima veliko nadstropij, smo zaradi mojega strahu pred višino rezervirali sobo v nižjem nadstropju. Ko se je Gary (moj pokojni mož) po obisku recepcije ob prihodu v Reno, vrnil k avtu in mi povedal, da so nam rezervacijo sobe prestavili v šesto nadstropje, nikakor nisem hotela iz avta in sem grozila, da bom odšla domov. Po krajšem pogovoru sem se dala prepričati, saj dejansko nisem imela druge možnosti, kot pa ostati.

Sama sebe sem počasi prepričevala, da bom že nekako "preživila" to šesto nadstropje, seveda v kolikor se ne bom približevala oknu... Ko pa sem videla številko sobe sem kar prebledela. Pomislila sem: "Krasno, ne samo šesto nadstropje, ampak tudi soba s prekleti številko ... 666 !".

Sicer po naravi nisem vraževerna, a utrujenost in razočaranje ob spremembni rezervaciji sta naredila svoje. Gary se je ob vsem tem le smejal. Ko smo vstopili v sobo, sem položila svoje kovčke na posteljo blizu vhodnih vrat, kar pa ni odgovarjalo moji petletni hčeri Sassy, saj ni hotela spati sama. Gary se je takoj ponudil, da lahko spi z njim v zakonski postelji, zato se je tudi umirila, jaz pa sem se iz trenutka v trenutek počutila bolj nelagodno.

**Sassy je nenadoma zakričala,
me močno zagrabila za roko
ter pokazala proti oknu ...**

Naslednji dan sva s Sassy pisali kartice vsem, ki sva jih poznali. Gary se je udeležil poslovnega sestanka in ni kazalo, da se bo vrnil pred večerom.

Ko sva pisali kartice na zakonski postelji ob oknu, je Sassy zakričala, me močno zagrabila za roko ter pokazala proti oknu. V njenem kriku je bilo občutiti močan strah. Pogledala sem proti oknu in zagledala pomivalca oken, kako visi na zunanjosti strani okna. Poskušala sem jo pomiriti tako, da sem ji dopovedovala, da ta moški le čisti okna in da visi na vrvi, ki je pripeta nekje na vrhu hotela. Želela sem ne gledati v tisti smeri, ko me je hči opozorila, da ta moški strmi v naju. Ker mi je bilo nerodno, sem ji predlagala, naj ga ignorira in mu pusti v miru opraviti svoje delo.

Čez nekaj minut sem, še sama ne vem zakaj, pogledala proti oknu. Videla sem ga kako strmi v sobo in šokiral me je njegov prestrašen izraz na obrazu. Poskusila sem se pošaliti, zato sem rekla: "Poglej, Sassy, kako sva prestrašili ubogega fanta." Takoj v naslednjem trenutku je v veliki naglici zdrsel po v vrvi navzdol, kakor da bi se nečesa prestrašil. Dogodek me je tako pretresel, da me je pozneje vznemiril že vsak najmanjši šum v sobi. Zvečer je Sassy opazovala slike na steni, eno prav dolgo. Tiho je zašepetala: "Glej mami, ta ubožec na sliki je padel iz vrvi." Takoj sem se odzvala pozivu in skupaj sva opazovali sliko, ki je bila res šokantna. Še fantov obraz, ki je padal, je bil narisan tako dobro, da je bilo možno videti grozo v njegovih očeh.

Naslednji dan, po zajtrku, sva šli s Sassy po nakupih v mesto. Prav dobro sem se počutila, ko nisem bila v tisti strašljivi sobi. Najmanj dve uri sva hodili po mestu preden sva se vrnili v sobo. Jaz sem se odpravila k mizi, da bi do konca napisala kartice, Sassy pa je stekla k svojim igračam. Takoj ko sem sedla, mi je na glavo padla luč, ki je visela nad mizo. Sassy je začela kričati in da bi jo umirila, sem se delala, da mi ni nič, kljub temu, da mi je kri močno pritekala iz odprete rane.

Zaradi bolečin sem se ulegla na posteljo. Ko je Gary prišel v hotel, so bolečine že toliko popustile, da sem bila pripravljena iti ven... čim dlje iz sobe.

Po štirih dneh bivanja v hotelu (če temu trpljenju sploh lahko rečem tako) sem imela mislila, da se to ne bo nikoli končalo... Čas je tekel tako počasi, kot da bi ga nekdo vsako uro za nekaj deset minut ustavil. Tretjo noč se je vse skupaj samo še poslabšalo. Po skoraj celem dnevnu, ki smo ga prebili v hotelskih prostorih za razvedriло, smo se vrnili v sobo. Vsi smo bili utrujeni in željni spanca. Sassy je prosila, da bi vzeli iz stene tisto sliko, ki jo je opazovala prejšnje dni in jo pospravili nekam, da je ne bo videla. Sama sem se odpravila v kopalnico, Gary pa je hotel posneti še nekaj fotografij, da bi jo pomiril. Ko smo se odpravili spat je Sassy po vsej sili zahtevala, da zavesi ostanejo odgrnjene zato, da bo lahko opazovala letala, ki ponoči preletavajo nebo. Bila sem preveč utrujena za prepiranje zato, sem ji pustila kar je hotela in takoj zaspala. Takoj nato sem začutila močan objem in krik: "Glej, nek grd obraz strmi v nas skozi okno!" Objemala me je vedno močneje, njeni nohti pa so se zadirali globoko v moja prsa. Hitro sem se obrnila proti oknu, vendar nisem videla ničesar razen temnega neba, niti letal, ki se jih ponoči prav razločno vidi zaradi njihovih močnih luči.

Nasmehnila sem se in jo poskušala pomiriti z razLAGO, da smo v šestem nadstropju in da nihče ne bi pripeljal tako visoko, da bi nas opazoval skozi okno. Takrat je postala prav histerična, me zagrabilo za glavo in mi jo obrnilo v smeri, kjer naj bi bil "grd obraz" in vprašala: "Ga vidiš?". Cela je drhtela od strahu in me prosila naj zagrnm zaveso, kar sem tudi storila, da bi le čimprej dala mir. Ko sem poskusila zagrnniti zaveso, se je zaslišal glasen zvok, tako glasen, da sva se obe od strahu vrgli na tla. Kljub temu, da je zvok paral ušesa, se Gary vseeno ni zbudil, spomnim se da sem še histerično pripomnila, da "ima očka tako močan spanec, da bi prespal še potres," Ko je glas pojental, sva čez nekaj časa splazili nazaj v posteljo in pozno zaspali.

Spanec? Najhujša noč v mojem življenju! Med spanjem sem slišala, sprva prijeten nato pa grob, ponavljači se glas, ki me je vabil z besedami: "Pridi, pridi, pridruži se nam, imamo te radi... pridruži se nam tukaj!" Hotela sem ga že vprašati, kako naj se mu pridružim, ko je nadaljeval: "Skoči k nam!" Čez nekaj časa je začel ukazovati: "Ukazujem ti, da skočiš." S težkim glasom sem izjokala "NE" in poskušala glas odgnati vstran. Dlje ko je stvar trajala, bolj agresiven, grozen in glasen je postajal... Kar naenkrat so začele iz sten, po sobi, leteti slike in ostali predmeti iz hotelske sobe. Onemela sem in z grozo gledala v to, kaj se dogaja. Edina slika, ki je ostala na steni, je bila tista slika, ki sva jo s Sassy (z odporom) gledali prejšnje dni. Ko sem strmela v to sliko, se mi je zdelo, da je slika oživelja. Po njej so se prelivale čudne barve, od kravno rdeče (v tistem trenutku sem najprej pomislila na kri), pa do temno zlate.

Kar naenkrat je gla ponovno začel tuliti: "Pozorno poslušaj... vzemi svetilko iz omarice, z njo razbij okno in skoči k nam... zdaj! ZDAJ! SKOČI! Čakamo te, pohiti!"...

Počutila sem se premagano, vstala sem in prijela svetilko z namenom izvršitve ukaza. Ko sem že skoraj izvršila ukaz, me je zbudil nek čuteč zvok. Zavedla sem se, da sem v tistem trenutku prvič v življenju soočila z zlom. Iz predala nočne omarice sem vzela Svetlo pismo in ga položila zraven postelje. Ko sem spet zaspala, sem se počutila čisto drugače... prevzel me je nek notranji mir. Preostanek noči sem spala mirno in se zbudila naslednje jutro, ko smo se začeli odpravljati domov.

Zadnjih nekaj ur v Renu sem preživila v strahu, da ne bom spet padla pod oblast zla. Vseskozi sem imela eno oko na Svetem pismu in tako čakala, da čim prej odidemo.

Ko smo doma dali razvijat slike, ki jih je Gary posnel tisti večer preden smo šli spati, sem prebledelo, ko sem videla "grd obraz" prav na tistem mestu, ki mi ga je Sassy poskušala pokazati.

Dobro vprašanje? Zakaj nisem videla obraza že tisti večer, zakaj ga je videla le Sassy in kako to, da je viden na fotografijah. V tistem trenutku sem začutila, da sem tisto noč premagal zlo.